

יקירי,

"מעשי מי משובחים יותר - מעשי אדם, או מעשי האלוהים?" - שאל רומאי את רבי עקיבא. "מעשי בני אדם" - השיב רבי עקיבא. "כמובן - לא מדובר במה שחורג מכוחו של אדם, אלא במה שניתן להשוואה. למשל, שיבולים - וכיכרות לחם. השיבולים מעשה האל. הכיכרות מעשה האדם. מי עדיף? או אניצי פשתן ובגדים מבית שאן. מי נאים יותר? ומשום כך - מלים אנחנו את בְּנֵינו. להשביח את מעשה הבריאה". לא במקרה צוּוּ היהודים למול את בניהם ביום השמיני - שהרי העולם נברא בשבעה ימים וביום השמיני תורם היהודי את חלקו בהשלמת המפעל האלוהי. וכבר אמרו שהאדם נברא להשלים את העולם - לא להשלים עמו.

עצם הקמתה של העיר הזאת - תל־אביב, העיר העברית הראשונה - הייתה מעשה של אי השלמה עם הקיים: אי השלמה עם חיים כלואים בתוך חומות - חומותיה של יפו, ואי השלמה עם חיים בארץ ישראל בתוך עיר נוכרית.

ומרגע שקמה - זה התו המאפיין את כל דרכה - תפיסת עמדה של מובילה ומחדשת בכל תחומי החיים - פורצת דרך סדרתית מתוך סירוב לקבל את תכתיבי העולם ומתוך רצון לסלול בתוכו נתיב ייחודי משלה. כך היא חוללה מהפכות בתרבות העברית ובחיי הכלכלה של הארץ - והניחה את היסודות להקמתה של המדינה העברית.

אנחנו מדברים על העיר הזאת כעל יצור חי - שפורץ דרך ומחולל מהפכות - אבל כשבאים לפרוט את הדברים למעשים - מגיעים כמובן אל האנשים, שבנו אותה ועיצבו אותה, יצרו את חזונה והפכו אותו למציאות. מדי שנה בשנה בצאת יום העצמאות אנחנו מתכנסים כאן כדי לתת כבוד לאנשים המופלאים האלה - שבמופת חייהם ממחישים את ייחודה ומעלותיה של עירנו.

גם השנה, 14 יקירי העיר החדשים הם נבחרת מגוונת של נשים וגברים, ילידי הארץ ויוצאי ארצות הגולה, אנשי ימין, שמאל ומרכז, מאמינים וחילונים, הפזורים לכל אורכה של העיר מן הצפון הרחוק ועד ליפו. אנשי אקדמיה ואנשי מעשה - מכל התחומים. יש ביניהם היסטוריון ותעשיין, שופטת ואיש ספורט, איש תיירות ופסלת בין־לאומית, אשת רווחה ועיתונאי, שחקן נודע ואשת חינוך. גלריה עשירה של דמויות שונות מאוד זו מזו - שדבר אחד משותף לכולן: תרומה אישית יוצאת דופן לעיר, לחברה ולתרבות שלנו.

14 יקירי העיר החדשים מייצגים - כולם יחד וכל אחד מהם לחוד - את הרוח של תל־אביב-יפו, רוח של יוזמה ויצירתיות, של חופש ופתיחות, רוח של עיר המחבקת את כל הקהלים הרבים והשונים שבתוכה - על כל הדעות, האמונות והנשיות. ובאופיים ובפועלם - היקירים שלנו מייצגים את כל הטוב שבמדינת ישראל.

על כך - ועל תרומתם לחיינו ולחיי החברה הישראלית כולה - אנו מוקירים אותם.

שלכם,
רון חולדאי
ראש עיריית תל־אביב-יפו

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

ראש עיריית תל־אביב-יפו	רון חולדאי
יושב-ראש ועדת יקירי תל־אביב-יפו	נתן וולוך
מ"מ ראש העירייה, חבר הוועדה	אסף זמיר
חבר הוועדה	ארנון גלעדי
חבר הוועדה	שמואל גפן
חבר הוועדה	אהרון מדואל
חברת הוועדה	שושנה צור
חבר הוועדה	גל שרעבי
חברת הוועדה	פרופ' רות בן ישראל
חבר הוועדה	יוקי לביא
חבר הוועדה	אורי לוי
חבר הוועדה	אילן שחורי

Linneah Anders

יקירי תל-אביב-יפו | תשע"ו - 2016

פרופי מינה וסטמן

חיים טופול

ד"ר ברוך לוי

חיה שמיר

הרצל שלם

חברי המועצה לשעבר

אברהם פורז

יאיר רוטלוי

אורי אבנרי

אורי אפק

נגה בכר

השופטת בדימוס הדסה בן עתו

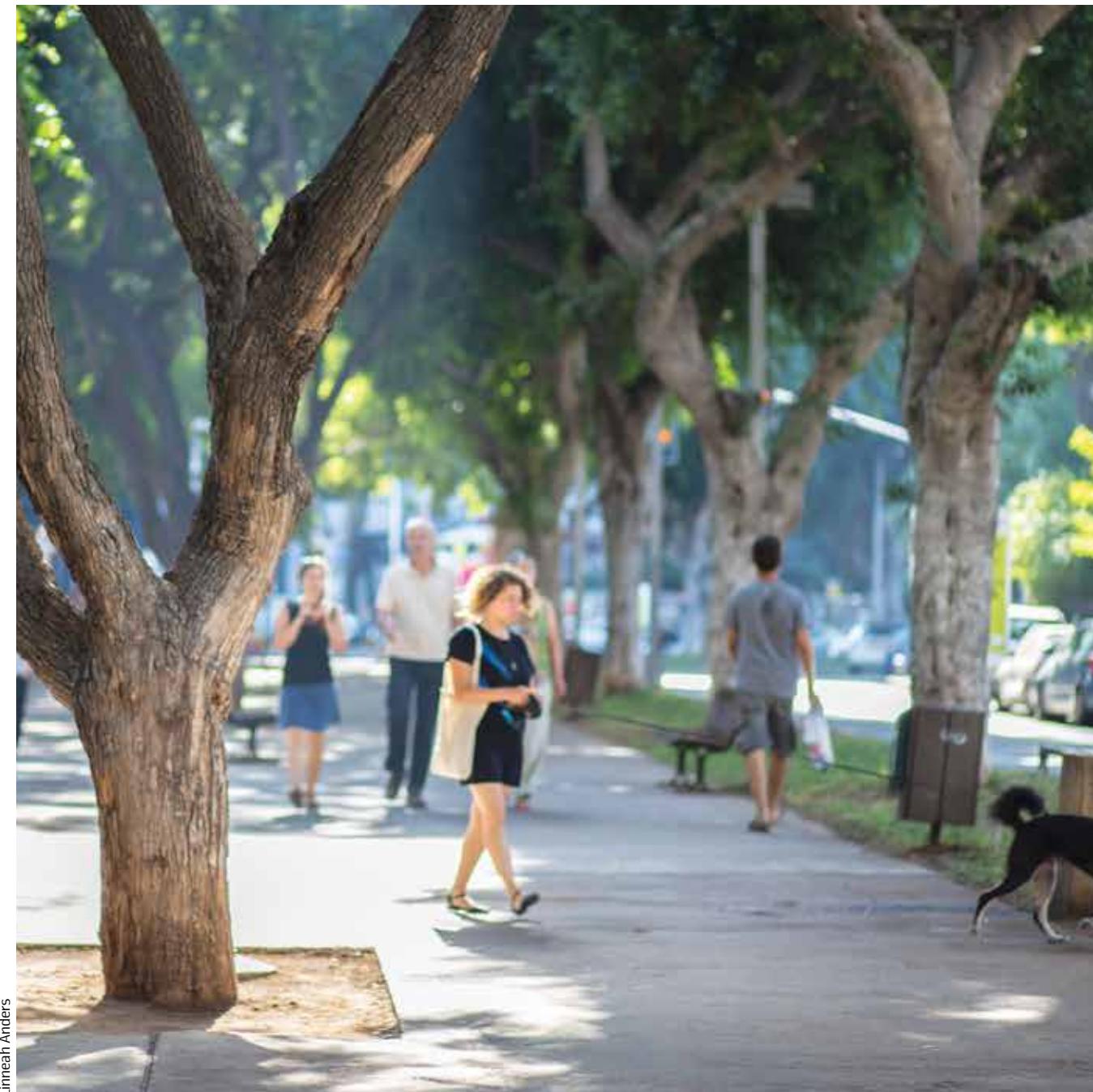
אילנה גור

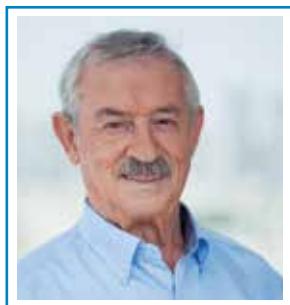

פרופי יוסף גורני

מאירה דרורי

אורי אפק

בתקופת כהונתו זכתה הגיוראית, יעל ארד, במדליית כסף באולימפיאדת ברצלונה, והייתה הספורטאית הישראלית הראשונה שעמדה על הפודיום.

אורי אפק מתגורר עשרות שנים בתל-אביב-יפו, היה מיוזמי ההקמה של מרכז הדר יוסף לספורט, כיהן בונעת הספורט של עיריית תל-אביב-יפו ומתנדב לגופים חברתיים וספורטיביים.

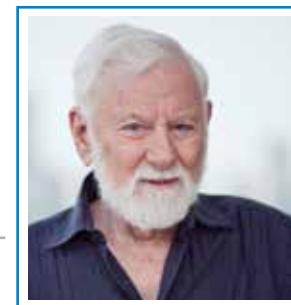
זכה לאותות הכרה רבים ובהם מדליית פייר דה קוברטיין, מטעם הוועד האולימפי.

פרסם יותר מ-20 ספרים העוסקים בחינוך גופני, בספורט וחברה, וממשיך לאהוב את הספורט הישראלי ואת הכחול-לבן של נבחרות ישראל.

מן האבות המייסדים של החינוך הגופני ותרבות הספורט בישראל, נולד בבלפוריה שבעמק יזרעאל. שירת בנח"ל המוצנח, היה קצין ספורט חילי והתקדם במהלך שירות המילואים לדרגת סגן אלוף. אפק כיהן בתור מחנך במכון וינגייט בשנים 1958-2007, גידל דורות של ספורטאים ומאמנים ונחשב לאחד המקימים של ענף הכדור-עף בישראל.

היה חבר משלחת ישראל באולימפיאדת מינכן, בזמן אירוע טבח י"א הספורטאים הישראליים.

כיהן בתפקידים ציבוריים רבים בתחום הספורט. שימש שופט כדור-יד בין-לאומי, חבר בוועד המארגן של המכבייה, מפקח על החינוך הגופני במשרד החינוך, סמנכ"ל ומ"מ ראש קשות הספורט במשרד החינוך ומנכ"ל הוועד האולימפי של ישראל.

אורי אבנרי

בשנת 1965 הקים את רשימת "העולם הזה-כוח חדש" ונבחר לכנסת ישראל. בעשר שנותיו במשכן, כמעט לא החמיץ ישיבות מליאה, נאם יותר מאלף נאומים והגיש מאות הצעות חוק.

אבנרי היה מן המתנגדים הגדולים למלחמת לבנון הראשונה, ובמהלכה אף נפגש עם מנהיג אשף, יאסר ערפאת, בכירות הנצורה.

אורי אבנרי היה ממקימי "גוש שלום", התנועה המתקדמת לשלום, ונלחם כל חייו למען השלום והאחוה. פרסם עשרות ספרים, כגון:

"בשדות פלשת - 1948", "מלחמת היום השביעי" ו"אופטימי". זכה בפְּרָסִי הוֹקְרָה רבים על פועלו, ובהם: פרס סוקולוב לעיתונות בעבור מפעל חיים, אזרחות כבוד של אבו גוש וכפר קאסם ופרס מפעל חיים מטעם אגודת העיתונאים.

אורי אבנרי חי עד היום בתל-אביב, שומר על אופטימיות וממשיך להאמין שהשלום אפשרי.

עיתונאי ופעיל פוליטי, נולד בגרמניה בשם הלמוט אוסטרם. עם עליית הנאצים לשלטון עלתה משפחתו ארצה והתיישבה בתל-אביב. אחיו אבנר, אשר שירת ביחידת קומנדו בצבא הבריטי, נהרג במלחמה וכדי להצדיע לו שינתה המשפחה את שמה.

בגיל 15 הצטרף לאצ"ל, שימש מזכיר יו"ר ההסתדרות הציונית וכתב בביטאון ברית הציונים הרוויזיוניסטיים.

עם פרוץ מלחמת העצמאות הצטרף להגנה והשתתף בעשרות קרבות. לאחר שעבר קורס מפקדים קרביים, מונה בנובמבר 1948 למפקד כיתה בפלוגה ג' של גדוד 54 של גבעתי. ב-8 בדצמבר 1948 נפצע קשה בבטנו ובזרועו בקרב מול כוחות מצריים.

בשנת 1950 רכש שְׁבוּעוֹן דל תפוצה ושמו "העולם הזה". ושימש בו עורך 40 שנים. בעיתון "העולם הזה" יצר אבנרי סגנון עיתונאי חדש, לוחם ובלתי מתפשר. השְׁבוּעוֹן, שפעל תחת הססמה: "בלי מורא, בלי משוא פנים", חשף פרשיות שחיתות רבות, חולל שערוריות ונהפך לשם דבר בעיתונות הישראלית.

השופטת בדימוס הדסה בן עתו

בשנת 1991 פרשה מתפקידיה במערכת המשפט והחלה לחקור את הפרוטוקולים של זקני ציון. ספרה "השקר מסרב למות", המבוסס על מחקרה, תורגם לתשע שפות והתפרסם ברחבי העולם.

הדסה בן עתו זכתה בפרסים שונים, כגון פרס צלטנר לחקר המשפט ופרס חיים הרצוג על תרומה ייחודית למדינה ולתפוצות.

בשנת 2008 פרסמה אוטוביוגרפיה "פנינים ורודות משנחאי", ובשנת 2012 פרסמה רומן ושמו "אל תלכי לשם", העוסק בלבטיה של שופטת בישראל.

הדסה בן עתו מרצה בפורומים שונים בחו"ל על הקשר שבין אנטישמיות לאירועים עכשוויים, והעיר תל-אביב-יפו ממשיכה לשמש בסיס לפעילותה הענפה בארץ ובעולם.

השופטת בדימוס, הדסה בן עתו, נולדה בפולין ועלתה ארצה עם הוריה. בתקופת מלחמת העצמאות שירתה בצה"ל, בתפקיד סגנית קצין התרבות של פיקוד המרכז.

למדה היסטוריה, פסיכולוגיה וספרות עברית באוניברסיטה העברית, ולאחר מכן הייתה מזכירה ארצית של ויצ"ו הצעירה בישראל. במסגרת תפקידה נשלחה לייצג את הארגון בוועידה העולמית של ויצ"ו בבזל.

לאחר שחרורה מצה"ל, עבדה במשרד החינוך ופעלה להקמת עשרות מועדוני נוער לעולים ברחבי הארץ. בינתיים סיימה את לימודי המשפטים באוניברסיטת תל-אביב, ובשנת 1955 התקבלה בתור חברה בלשכת עורכי הדין בישראל.

בשנת 1960 מונתה לשופטת בבית משפט השלום, ולאחר מכן - בבית המשפט המחוזי בתל-אביב. הדסה בן עתו כיהנה זמנית בתפקיד שופטת בית המשפט העליון, וב-1988 התמנתה לסגנית נשיא בית המשפט המחוזי בעיר.

בשבתה על כס המשפט, מילאה כמה וכמה תפקידים ציבוריים ובהם חברה במשלחת ישראל לאו"ם, יו"ר הוועדה לבדיקת בעיית הזנות בישראל ונציגת ישראל בוועידת אונסק"ו.

נגה בכר

מעט מאוד בני אדם עוסקים בעשייה חברתית במרבית שנות חייהם. נגה בכר היא אחת מהם.

נגה בכר נולדה בתל-אביב-יפו ומתגוררת בה כל חייה. למדה בבית הספר היסודי יחיאל ובתיכון היפואי "עירוני ז" וכבר בגיל צעיר התנדבה לפרויקטים חברתיים שונים. בצבא שירתה בחיל ההנדסה.

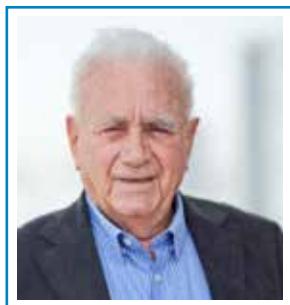
לאחר השחרור הקימה משפחה ושנים רבות עבדה בבית החרושת ויטה.

בזמן מלחמת המפרץ הצטרפה לארגון נעמ"ת והחלה לנהל את המעון ברמת גן. בתקופה הזאת היא פעלה רבות בסיוע לתושבי העיר שנפגעו במלחמת המפרץ.

לאחר מכן קיבלה על עצמה את תפקיד המנהלת של מעונות נעמ"ת תל-אביב-יפו, אותו מילאה 24 שנים. במסגרת תפקידה פתחה שישה מעונות חדשים ופעלה נמרצות לגיוס תורמים.

נגה בכר זכתה באות יקיר ההסתדרות ובפרס העובד המצטיין של נעמ"ת. כיום, לאחר יציאתה לגמלאות, היא חברה בוועד תושבי שכונת רמת אביב ג' ובוועד המנהל של המרכז הקהילתי רוזין.

בשנה האחרונה היא מתנדבת במחלקת הרווחה של העירייה, ביעוץ ובליווי של מעונות לילדי עובדים זרים בשכונות הדרום, במסגרת תפקידה היא מסייעת, בין השאר, באיתור מבנים מתאימים, בגיוס עובדים ובגיבוש תכנים.

פרופ' יוסף גורני

הכללי בפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטת תל-אביב, ראש הוועדה האקדמית של המכון למורשת בן-גוריון בשדה בוקר וראש הוועדה להוראת ההיסטוריה במשרד החינוך.

מחקרו של פרופ' יוסף גורני, הזוכה לתהודה בין-לאומית רבה, עוסק בעיקר בתנועה הלאומית היהודית במאה השנים האחרונות.

פרופ' יוסף גורני פרסם עשרות ספרים ומאמרים במגוון רחב של שפות. בספריו: אחדות העבודה 1919-1930: היסודות העיוניים והשיטה המדינית, 1973.

שנתפז ומאבק: חיים ויצמן והתנועה הציונית, 1976. הקשר הדו-משמעי: הלייבור הבריטי ויחסו לציונות, 1980.

בין אושוויץ לירושלים, 1998. קריאה באין אונים, 2009. אנשי כאן ועכשיו, 2015.

נשא הרצאות רבות לקהל הרחב ועסק בכתיבה עיתונאית ענפה, שהעשירה את השיח הציבורי.

זכה בפרסים חשובים ויוקרתיים בארץ ובחול ובהם: פרס ביאליק לחכמת ישראל.

פרס הספר הלאומי היהודי בארצות הברית. פרס יצחק בן צבי.

תואר דוקטור לשם כבוד מאת אוניברסיטת בן-גוריון שבנגב.

מן ההיסטוריונים הבולטים בישראל, נולד בוורשה. בשנת 1947 עלה לארץ ישראל עם משפחתו באוניית המעפילים י"ד חללי גשר הזיו. האונייה נתפסה על ידי הבריטים, ובני המשפחה נשלחו למאסר במחנה בעתלית. לאחר השחרור מן המחנה, השתקעה המשפחה בגוש תל מונד.

בתום שירותו בצבא, בחטיבת גולני, נרשם ללימודי תולדות עם ישראל והיסטוריה כללית באוניברסיטה העברית.

עם סיום לימודיו, שימש מורה ומחנך בבית ספר תיכון בהרצלייה, ושם לימד כעשר שנים. בינתיים החל בלימודי התואר השני באוניברסיטת תל-אביב. לאחר מלחמת ששת הימים, שבה השתתף, התקבל בתור אסיסטנט בחוג לתולדות עם ישראל באוניברסיטת תל-אביב.

בשנת 1971 היה ראשון מקבלי תואר ד"ר לפילוסופיה מאוניברסיטת תל-אביב בהיסטוריה של עם ישראל, ובמשך קרוב לארבעים שנה היה אחד מעמודי התווך של האוניברסיטה.

פרופ' גורני נחשב מנהיג אקדמי רב השפעה ומורה מחונן. הוא טיפח דורות של חוקרים בתולדות עם ישראל וארץ-ישראל בעת החדשה.

במשך השנים כיהן בתפקידים אקדמיים וציבוריים רבים ובהם: ראש המכון לחקר הציונות ע"ש חיים ויצמן וראש תכנית ה-BA

אילנה גור

יוצרת טוטאלית, פורצת גבולות. כך, אולי, אפשר להגדיר את האמנית, המעצבת והפסלת, אילנה גור.

אילנה גור נולדה בטבריה. בשנות ה-20 לחייה עברה לגור בארצות הברית והחלה לעסוק באמנות. סדרת חגורות לגברים בעיצובה זכתה להצלחה רבה והעניקה לה את פרסומה הראשון.

בתחילת שנות השבעים שבה לישראל והשתקעה ביפו העתיקה. בשנת 1972 הוצגה במוזאון למדע ולתעשייה בלוס אנג'לס תערוכת היחיד הראשונה שלה. מאז הוצגו יצירותיה באין-ספור מוזאונים חשובים ברחבי העולם ובישראל ובהם מוזאון תל אביב לאמנות, המוזאון לאמנות מודרנית בהלסינקי, המוזאון לאמנות בווארית במינכן, מוזאון אמנות המאה העשרים בווינה, המוזאון הלאומי להיסטוריה יהודית בפילדלפיה ועוד.

עם השנים הפכה אילנה גור לאמנית רבת-חומית, היוצרת פּרָטִי אמנות, פסלי חוצות, כְּהִיטִים, גופי תאורה, כלים שימושים, תכשיטים ופּרָטִי אופנה.

פרופ' מינה וסטמן

פרופ' מינה וסטמן נחשבת לנושאת דגל מעמד האישה ב"אמונה". במסגרת פועלה הקימה את מועדון נשי העסקים והקריירה של "אמונה" בתל-אביב, וזה כ-25 שנים היא עומדת בראשו. המועדון מספק לנשים כלים בתחומי העסקים והנטוורקינג ומסייע להן בחיזוק הדימוי העצמי והמקצועי.

מינה וסטמן פרסמה כ-50 מאמרים מקצועיים וכ-20 פרקים בספרות המקצועית, לצד ערכים באנציקלופדיה. תחומי המחקר העיקריים שלה מתמקדים בלחצים בעבודה, במשפחה ובחברה, בחופשות מעבודה ובהשפעות של נסיעות עסקים ונסיעות לתקופות ארוכות על הארגון, על הפרט ועל המשפחה.

מינה משמשת עורכת משנה בכתב העת Stress & Health וחברת מערכת בארבעה כתבי עת מקצועיים, מן המובילים בתחום. השתתפה בכינוסים בין-לאומיים רבים וזכתה להוקרה ולהכרה בין-לאומית בפרסים, במענקים ובחברות כבוד בארגונים בין-לאומיים.

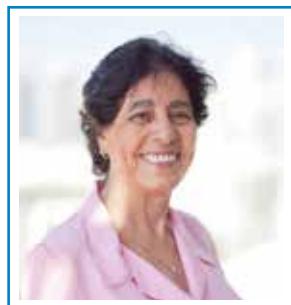
פרופ' מינה וסטמן נולדה בתל-אביב וגרה בה כל חייה. התחנכה בבית הספר הממלכתי דתי תלפיות ובתיכון עירוני ג'. בצעירותה התנדבה במגן דוד אדום והדריכה בתנועת נוער.

בעלת תואר ראשון בסוציולוגיה ובמקצועי המדינה מן האוניברסיטה העברית ותואר שני בלימודי עבודה ושלישי בהתנהגות ארגונית מטעם אוניברסיטת תל-אביב. שימשה חברת סגל, פרופ' מן המניין וראש התכנית להתנהגות ארגונית באוניברסיטת תל-אביב, עד פרישתה בשנת 2010.

מינה וסטמן כיהנה בתפקידים ציבוריים מגוונים, אולם הפעילות למען העצמת הנשים הייתה תמיד בראש מעייניה.

שימשה יו"ר מועצת ארגוני הנשים בישראל מטעם "אמונה", תנועת האישה הדתית לאומית וסגנית יו"ר ועדת הכלכלה של מועצת הנשים העולמית. הייתה חברה בוועדה לקידום מעמד האישה במשרד רה"מ ובתור נציגת האקדמיה עמדה בראש משלחת ישראל לאו"ם בוועידה למעמד האישה.

נוסף על כך שימשה דירקטורית בחברת נתיבי איילון, חברת הפחם והמכון הגאו פיזי.

מאירה דרורי

מן המתנדבות הבולטות בארגון ויצ"ו, נולדה בתל-אביב. למדה בבית הספר יסודי המעלה ובתיכון ערב, ובעת ובעונה אחת עבדה במפעל "אתא". את שיעורי הבית הייתה משלימה בשעות הלילה המאוחרות, לאחר ששבה מן העבודה.

רוח הנתינה, שכה מאפיינת אותה, התגלתה בפעם הראשונה בצעירותה, כשהתנדבה בבית החולים הדסה שברחוב בלפור בתל-אביב ובביטוח הלאומי.

מאירה נישאה, ילדה ילדים והקימה חנות בשכונה. בהשראת אחת מלקוחות החנות, שהייתה מתנדבת בויצ"ו, החלה מאירה להתנדב בארגון, שנהפך לחלק בלתי נפרד מחייה.

מאירה דרורי מתנדבת בארגון ויצ"ו יותר מ-30 שנה וכיהנה בתור יו"ר מועדון ויצ"ו בשכונת יד אליהו. בשנת 2003 החלה להתנדב במטה הסניף בתל-אביב ושימשה יו"ר מחלקת הרווחה. בשנת 2008 מונתה ליו"ר סניף תל-אביב, והיא מכהנת בתפקיד זה עד היום.

במסגרת תפקידה פעלה מאירה דרורי רבות למען תושבי העיר. בין השאר, קידמה את הביגודית של ויצ"ו, ואת הרווחים השקיעה בטיפוח המועדונים. מאירה הייתה שותפה בהקמת מפעל לעריכת חגיגות בר מצווה ובת מצווה לילדים ממשפחות קשות יום, פעלה נמרצות להקמת בתים חמים לנערות בסיכון ופיתחה תכניות העשרה ולימוד מחשבים לנשים בשכונות מצוקה.

בשנת 2013 זכה סניף תל-אביב בתואר סניף הדגל של ויצ"ו.

הסניף, שאותו היא עדיין מנהלת בקפידה, משמש מופת לעשייה חברתית, ואף מסייע בהעברת משאבים לסניפים אחרים.

מאירה דרורי גרה בתל-אביב-יפו כל חייה וממשיכה לעשות למען תושבי העיר, שהיא כל כך אוהבת.

ד"ר ברוך לוי

גם תחת ראש הממשלה יצחק רבין. בשנת 1980 השלים את לימודי הדוקטורט במדיניות חברתית באוניברסיטת ברנדייס.

ברוך לוי מילא תפקידים ציבוריים רבים. נמנה עם מייסדי המועצה הלאומית לשלום הילד ועמד בראשה בתור יו"ר כ-20 שנה. כמו כן שימש חבר מועצת המוסד לביטוח לאומי וחבר האגודה לחקר החינוך והמרכז לשירותי התנדבות.

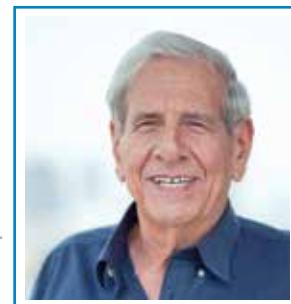
בשנים 1985-1988 היה מפקד המשמר האזרחי במשטרת ישראל בדרגת ניצב.

גם לאחר עשרות שנים של עשייה למען החברה, כוחו של ברוך לוי עדיין במוותניו: הוא יו"ר חבר הנאמנים של מכללת הגליל, יו"ר "צוות - ארגון גמלאי צה"ל" ויו"ר של כבוד במועצה הלאומית לשלום הילד.

קצין, איש ציבור ומומחה למדיניות חברתית, נולד בבגדד שבעיראק. בשנת 1935 עלתה משפחתו ארצה והתיישבה בתל-אביב. ברוך לוי הוא הבכור שבארבעת ילדי המשפחה - אחד מהם, משה לוי, היה הרמטכ"ל ה-12 של צה"ל.

בשנת 1951 התגייס לצה"ל, שירת בנח"ל ובחטיבת הצנחנים. בין תפקידיו בצבא היה המפקד הראשון של הפנימייה הצבאית שליד הגימנסיה הרצלייה ומפקד פיקוד הגדנ"ע. בשנת 1973 השתחרר בדרגת אלוף משנה. במהלך שירותו בצבא השלים תואר ראשון במשפטים ותואר ראשון בסוציולוגיה ובמקעי החברה באוניברסיטה העברית ותואר שני בהצטיינות במקעי החינוך באוניברסיטת תל-אביב.

עם פרישתו מצה"ל, התמנה על ידי ראש הממשלה, גולדה מאיר, לתפקיד יועץ לענייני רווחה חברתית. בתפקיד זה כיהן

חיים טופול

הוליוודיים כגון: "פלאש גורדון", "גלילאו" ו"לעיניך בלבד". בעבור תפקידו בגרסה הקולנועית ל"כנר על הגג" היה מועמד לפרס האוסקר לשחקן הטוב ביותר.

טופול כיכב בסדרות שונות של ה-BBC, דוגמת: "זה טופול" ו"ישראל על פי טופול". נוסף על כך הופיע במיני סדרות "רוחות מלחמה" ו"מלחמה וזיכרון" על פי ספריו של הרמן ווק.

במהלך קריירה אמנותית המתפרשת על 60 שנים, הופיע בעשרות הצגות, סרטים ותכניות טלוויזיה בארץ ובעולם ובעת ובעונה אחת דיבב סרטים, אייר כ-20 ספרים, הקליט אלבומים והוציא לאור את הספר: "אוצר ההומור היהודי".

חיים טופול יזם והקים את "כפר נהר הירדן", כפר נופש לילדים החולים במחלות חשוכות מרפא והוא גם משמש יו"ר מועצת המנהלים שלו. סדרת הבולים באיורו, שעליהם דיוקנאות של נשיאי ישראל, הונפקה על ידי השירות הבולאי. גיליונות הסדרה נמכרו בתור תרומה ל"כפר נהר הירדן".

בשנת 2008 קיבל את אות יקיר פסטיבל ישראל על תרומתו לתרבות הישראלית, ובשנת 2015 זכה בפרס ישראל על מפעל חיים, תרומה מיוחדת לחברה ולמדינה.

טופול הוא דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת בר-אילן מאוניברסיטת חיפה. הוא ממשיך לגור בתל-אביב, ליצור בה ולהופיע בה.

"לו הייתי רוטשילד", שר טופול ונחרט לנצח בזיכרון הקולקטיבי של כולנו.

מן הגדולים בשחקני הקולנוע והתאטרון שלנו, נולד בתל-אביב.

בנעוריו עבד בבית הדפוס של העיתון "דבר" ושירת בצבא בלהקת הנח"ל. בלהקה פגש את אשתו גליה ואת אורי זוהר, שותפו לבימה במשך שנים ארוכות. בלהקת הנח"ל גילם בפעם הראשונה את דמותו של "סאלח שבת" במערכונים שכתב אפרים קישון.

בשנת 1957 הקים עם אורי זוהר, גבי עמרני ויוצאי להקת הנח"ל יחד את "בצל ירוק".

טופול היה ממייסדי התאטרון העירוני חיפה, וכיכב בהצגות כגון "אילוף הסוררת", "הקרנפים" ו"מעגל הגיר הקווקזי". בשנת 1961 השתתף בפעם הראשונה בסרט קולנוע, "איי לייק מייק", ובשנת 1963 כיכב בסרט "אלדורדו" לצדה של גילה אלמגור.

בשנת 1964 גילם את "סאלח שבת" בסרטו של אפרים קישון, המתאר את קשייו של עולה יהודי מְעֻדָּת המזרח ומשפחתו בישראל בשנות ה-50.

חיים טופול זכה בפרס גלובוס הזהב בעבור משחקו בסרט והשיק קריירה בין-לאומית שכללה כמה וכמה תפקידים בלתי נשכחים: על בימות ברודווי וולונדון גילם את "טוביה החולב" במחזמר "כנר על הגג", והופיע בשוברי קופות

הרצל שלם

הרצל שלם היה הרוח החיה מאחורי פיתוח אזור ים המלח, ערד ומצפה רמון, ובהקמת מלון יוקרה, חוות האלפקות וטיילת המצפה שבמצפה רמון.

בעשור האחרון הוא מתמקד בפעילויות התנדבות למען תושבי תל-אביב-יפו. בתור יו"ר דירקטוריון מכללת אפקה הוא מקדם את תחום החינוך בעיר. בתקופת כהונתו, נהפכה מכללת אפקה למכללה המובילה בתחום ההנדסה ולאחת המכללות המבוקשות בישראל.

בהיותו יו"ר דירקטוריון חברת אתרים, הרצל שלם שותף בהפיכתה של העיר ליעד תיירותי מבוקש בארץ ובעולם.

הנער, שגדל ליד הים, סגר מעגל, וטיפוח חוף הים היפה של תל-אביב-יפו מופקד היום גם בידי האמונות בחברת אתרים.

הרצל שלם נולד בתל-אביב וגר בה כל חייו. הוא גדל ברחוב פרישמן וכשהיה ילד נהג לבלות שעות ארוכות בשפת הים.

למד בתיכון עירוני ד', התגייס לחיל התותחנים ושירת במילואים בתור מתנדב עד גיל 56.

בוגר האוניברסיטה העברית בכלכלה, בסטטיסטיקה ובמנהל עסקים ומוסמך לניהול בתי מלון.

בגיל 30 מונה הרצל שלם לנהל את קבוצת מלונות מוריה ואת המצפה התת-ימי באילת. מאז, במשך רוב חייו, הוא עוסק בפיתוח תחום המלונאות בישראל. הוא עמד בראש קבוצת כלל תיירות, שכללה בתי מלון, חברות תעופה ומשרדי נסיעות, שימש דירקטור בחברות רבות, ובשנים האחרונות הוא מכהן בתור הדירקטור החיצוני היחיד בקבוצת מלונות גדולה, המונה כ-85 בתי מלון באירופה וכ-40 בתי מלון בישראל.

חיה שמיר

חיה שמיר נבחרה לקונגרס הציוני של ההסתדרות הציונית ומכהנת שם בתור חברת כבוד גם היום.

כמו כן היא ממקימי גרעין היישוב של כוכב יאיר לפני כארבעים שנים.

בעשרים השנים האחרונות חיה שמיר מתנדבת בעמותת קשית - העמותה למען קשישים של עיריית תל-אביב-יפו: היא מסייעת לעובדי העמותה בפעילויות השונות עם החולים.

נוסף על כך היא משמשת ציר בקונגרסים הציוניים מטעם תנועת הליכוד ויו"ר נְשֵׁי הליכוד בקונגרס.

גרה בתל-אביב-יפו כל ימי חייה וחשה אל העיר אהבה רבה.

חיה שמיר, מחנכת, מתנדבת ואשת עשייה, נולדה באוסטריה ועלתה עם משפחתה ארצה בשנת 1939, לאחר ליל הבדולח. למדה בבית ספר יסודי דתי ובסמינר הדתי בתלפיות.

בתום לימודיה, התגייסה לנח"ל ושימשה מורה במחנות העולים, על רקע גלי העלייה הגדולים של שנות החמישים.

לאחר שירותה בצבא פנתה ללימודי הוראה. היא לימדה ביישובי העולים ולאחר מכן הייתה מורה ומחנכת בבית הספר קארו שביפו.

אחרי שנים ארוכות במערכת החינוך, פנתה חיה שמיר לעשייה הציבורית והייתה חברה בדירקטוריונים של חברות ועמותות שונות.

היא שימשה חברה בדירקטוריון השק"ם, הייתה חברת הנהלה של קופת חולים לאומית, חברה בארגון המתנדבים ובנועדת הגמלאים של עיריית תל-אביב-יפו.

חבר המועצה לשעבר יאיר רוטלוי

בשנת 2008 בפרס מפעל חיים של התאחדות התעשיינים. נוסף על כך נמנה רוטלוי עם מקימי קשות הדואר, היה חבר במועצת המנהלים של בנק הפועלים ובנק איגוד.

יאיר רוטלוי פועל עשרות שנים למען תושבי תל-אביב-יפו. היה ממקימי תנועת שינוי ושימש חבר במועצת עיריית תל-אביב-יפו מטעמה. במסגרת פעילותו בעירייה היה חבר הנהלה, יושב ראש החברות הציבוריות של העירייה, ממלא מקום ויושב ראש ועדת הכספים. היה חבר בחבר הנאמנים של העירייה ובאגודת ידידי אוניברסיטת תל-אביב וחבר הנהלה בלה"ב - קורסי הניהול של הפקולטה לניהול ע"ש רקאנטי. כיום הוא חבר הנהלה בקש"ת, ארגון קשישי תל-אביב. חבר הנהלה בארגון קו המשווה, המטפל בהשמת אקדמאים ערבים במגזר הפרטי.

בחגיגות מאה השנים של תל-אביב-יפו, נבחר יאיר רוטלוי להשיא את משואת יום העצמאות כתעשיין תל-אביבי.

דור שלישי לאחת ממשפחות התעשיינים הראשונות בישראל, נולד בתל-אביב וגדל בדירה ברחוב הקישון. התחנך בבית הספר תחכמוני ובגימנסיה גאולה.

לפני גיוסו לצה"ל החל ללמוד כלכלה וסוציולוגיה באוניברסיטה העברית ובמהלך שירותו בצבא המשיך בלימודי הכלכלה.

לאחר שחרורו הצטרף ל"רוטקס", המפעל המשפחתי ששכן בשכונת פלורנטין, ולאחר פטירתו של אביו, לקח את המושכות לידי, והוא בן 22 בלבד.

תחת שרביט ניהול, התרחב המפעל ונהפך לאחד המצליחים בישראל.

לצד פעילותו בתור תעשיין, יאיר רוטלוי עוסק בפעילות ציבורית ענפה: היה ראש אגף הטקסטיל באיחוד התעשיינים, יו"ר ועדת ההסברה, יו"ר ועדת הכלכלה, יו"ר ועדת העבודה, יו"ר לשכת התיאום של המעסיקים ומשמש חבר הנשיאות. בעבור תרומתו ארוכת השנים לתעשייה הישראלית, זכה

חבר המועצה לשעבר אברהם פורז

בשנת 1988 נבחר לכנסת מטעם רשימת שינוי ועזב את תפקידו בעירייה. מי שתפס את מקומו בעירייה היה יאיר רוטלוי.

אברהם פורז כיהן 18 שנים בכנסת ישראל ושימש בתפקידים רבים כגון: שר הפנים, יושב ראש ועדת הכלכלה ויושב ראש ועדת החינוך, התרבות והספורט. פעילותו בכנסת עסקה בעיקר בנושאי הכלכלה והתקשורת ובין השאר, היה ממקימי הקשות השניה לטלוויזיה ולרדיו. בהיותו חובב מושבע של בעלי חיים, יזם את חוק צער בעלי חיים וקידם אותו.

בשנת 1996 זכה בתואר אביר איכות השלטון מטעם התנועה לאיכות השלטון.

אברהם פורז עוסק כיום בעריכת דין וממשיך לגור בעירו תל-אביב-יפו.

נולד ברומניה ועלה עם משפחתו לישראל בשנת 1950. תחילה, גרה המשפחה ברמת-גן, וכשהיה אברהם בן 5 עברה לתל-אביב-יפו.

פורז התחנך בתיכון אליאנס, ובתום לימודיו התגייס לצבא ושירת במחלקת החקירות של המשטרה הצבאית. לאחר השירות למד משפטים באוניברסיטה העברית ועסק בעריכת דין.

בשנת 1974 היה שותף בהקמת תנועת "שינוי", עם פרופ' אמנון רובינשטיין והתעשיין סטף ורטהיימר, וב-1982 נבחר ליושב ראש המזכירות שלה.

בשנת 1983 נבחר מטעם "שינוי" למועצת עיריית תל-אביב-יפו. כיהן בעירייה חמש שנים ושימש יו"ר ועדת הביקורת וחבר דירקטוריון בוועדות שונות בעירייה. במהלך כהונתו כחבר מועצת העיר, ובהמשך בתור חבר כנסת, הגיש כמה וכמה עתירות לבג"ץ, אשר הטביעו את חותמם על המשפט המינהלי בישראל.

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול ליון, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קונצ'י, ליון קיפניס, רפאל קלצ'קין, חיים רוזלי, ציונה תגר

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'יץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי (מקס) קנת, משה רוזנברג, חיקל רמות

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף (מיל) מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופי ארוין רבאן, שושנה רסקין

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמן, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאלי, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ מרסל ינקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופי ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב ו' שליצר

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישינסקי, אליעזר סרוקה, גיורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי (רוזנצוויג), אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספירו דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולדין, דוד יוטן, יהודה (ז'ק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרור, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי רנר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנק, ורני צבגרמן-מונש, סטפן רציינסקי

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גינה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשנ"א-1991

ידיב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ה-1985

מיה ארבטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה אה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצייק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דנברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאבי ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי תפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזלר, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידיגינה שיינבאום

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לנייה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגציב, הדסה קלציקין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורביץ, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ'נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אלימ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי צ'צ'יק, יחיאל קדישאי, רויח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיד

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (גירי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, גיולי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אוה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד רימן, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ירקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

כפיר בולטין

Linneah Anders

יעל אילן

תשס"ד-2004

פרופ' צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופ' ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבת טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ'ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצר, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, וחסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ, שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמליון, מרים זהר גלבלום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפיידר

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע [ישיע] גלזר, עוזיאלה [בוכמן] היימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברונו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופ' אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיר

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גזרני חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופ' חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופ' צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופ' מכס שטרייפלר, שרה שטרן, דוד שיף, אירנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ב-2002

מרים (מדיו) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנד, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פז, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופ' יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי [מוטי] הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לויתן, אליעזר צור, פרופ' ברכה רמות

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוריאל, מאיר זהבי, אהובה פלמור, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופ' ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשס"ט-2009

נוזהה אבולעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שץ, פרופ' רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עו"ד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופ' אדר' דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופ' רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, ד"ר מאיר ששון

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופ' נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדר' סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, ד"ר משה טיומקין, יששכר כהן, ד"ר אריה לבנון, מאיר מוזס, עו"ד שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"א-2011

תמר אבידר, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופ' אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופ' שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עו"ד רות סלפטר

תשע"ה-2015

עו"ד חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימן, נחמה בסוק, פרופ' אביבה דורון, נורית הירש, עו"ד טליה לבני, רות סידקיס, מדלן סחליה-עזאר, רינה קוזדן, פרופ' רנה שפירא